

naar der om 4 Mar reistes Spørgsmaal om at anlægge Rigsretsaction, saa vilde det ikke have Noget at bethyde; men hvorfor? Fordi jeg antager, at Finantsministeren ved at tage Pengene vilde handle fuldstændig lovligt. Hvis det derimod virkelig skulde være Sandhed, hvad de Herrer troe, at det skulde være ulovligt at gjøre det, saa vilde Sagen efter min Mening kunne faae sin store Betydning; men hvad der er sagt forekommer mig at indeholde en Anerkjendelse af, at De ere overbeviste om, at, saasnart denne Mening skulde gjøre sig gjældende i et virkelig positivt Skridt, vilde den ikke faae nogen videre Betydning. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) fortolkede efter min Mening aldeles urigtigt det stillede Vædringsforslag. Han sagde, at Finantsministeren kunde bruge Pengene til nødvendige fælles Afgifter; men Finantsministeren maatte, for at kunne gjøre det, lære den Kunst, at bruge de samme Penge to Gange, thi naar han skal lægge Pengene hen i Reservecapitalen, saa kan han jo ikke bruge dem (Tscherning: Jeg sagde, at Ministeren kunde bruge Pengene, naar han havde Ret dertil!). Det ærede Medlem siger, at Finantsministeren kan bruge dem, naar han har Ret dertil, men Ulykken er den, at man jo netop vil, at han skal anerkjende, at han ikke har denne Ret. Naar Finantsministeren sætter sit Navn under denne Finantslov, saa indeholder dette fra hans Side en Anerkjendelse af, at han ikke kan bruge Pengene til fælles Afgifter; deri ligger Banffeligheden. Det er denne Anerkjendelse, han ikke kan give, at han skal henlægge Pengene til Reservecapitalen, istedetfor at benytte dem til deraf at udrede Bidrag til Fællesudgifterne. Naar Finantsministeren har Kongens Underskrift og sit eget Navn under en saadan Bestemmelse, saa kan han ikke gaae lige imod, hvad Kongen har paabudt, og hvad han selv har paataget sig Ansvar for; det er deri, at hele Banffeligheden ligger. Det kan derfor ikke nytte at beraabe sig paa, at Finantsministeren har Ret dertil, thi idet han underskriver, frastriver han sig med det Samme Retten; han kan ikke gjøre den gjældende, og derfor er det aldeles uundgaeligt, at dette Skridt maa føre til en Conflict. Deraf følger

ger tillige, at det virkelig forholder sig saa, at man, hvis man vedtager denne Bestemmelse, da nægter Pengene til nødvendige Statsudgifter.

Barberg: Der er idag flere Gange, ligesom; oftere ibligere, udtalt den Sætning, at der ikke længere eksisterer Fællessager. Jeg har oftere hørt denne Sætning udtalt og har ligesaa ofte været uenig deri; jeg har hidtil talt dertil, men nu er min Resignation i saa Henseende opslidt, og jeg maa protestere derimod. Jeg er ganske enig i, hvad der i sin Tid er udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrat), at disse Udtryk „fælles“ og „særligt“ ere rene Titler, men selv om man tager Sagen aldeles formelt, maa man efter min Mening komme til det Resultat, at der endnu eksisterer Fællesanliggender. Det kan aldeles ikke siges med Sandhed, at Rigsraadets og Rigsdagens Territorier falde sammen, at vi ikke længere have Andet end Kongeriget alene. Vi have Mere. Rigsraadets Territorium falder ikke sammen med Rigsdagens; i Rigsraadets Folkething er der tilstede en Repræsentant for Grø. Maa jeg spørge, hvor er hos os her i Rigsdagens Folkething Repræsentanten for Grø? Saa længe vi ikke have en Repræsentant for Grø her i Rigsdagens Folkething, saalænge eksisterer der Fællesanliggender. Et æret Medlem her ligeoverfor (Suel) har atter idag talt om den Mulighed, at Rigsraadet falder bort, saaledes at Fællesanliggenderne kom ind under Kongens absolute Myndighed; han har kun omtalt det som en Mulighed, men jeg troer ikke, at denne Mulighed medfører nogen egentlig Fare. Det er mig nemlig aldeles klart, at skulde der af en kommende Regjering — den nuværende vil ikke gjøre det — blive gjort et saadant Forsøg, vil den ikke have nogen Glæde deraf, thi saa vil efter min Mening Forbeholdet ved Grundlovens Indskrænkning aldeles bestemt træde i Kraft, saaledes at Fællesanliggenderne ikke ville falde ind under Kongens absolute Myndighed, men under Rigsdagens.

Udler: Jeg skal ganske vist tage mig ivare for at bringe Formandens Kløkke i Gang,